

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg vil godt erindre hr. Frank Aaen om, at det jo ikke alene var arbejdsgiverne, der syntes, det var en god aftale, der var blevet indgået; det syntes Dansk Sygeplejeråds forhandlingsudvalg også, og det tror jeg man var meget enig om.

Så vil jeg sige til hr. Ole Sohn om forholdet til forligsmandens vurderinger:

Det vil da altid være en vurderingssag, og det, at indgrebet kommer på nuværende tidspunkt, er vel også en vurdering af udsigterne til at løse denne konflikt.

Det vil altid være en vurderingssag med hensyn til, om der er nogle muligheder, og indtil nu er der jo ingen af parterne, heller ikke Dansk Sygeplejeråd, der har sendt signaler – i hvert fald ikke signaler, som er blevet opfattet af omgivelserne – af en sådan karakter, at man kunne få øje på en mulighed for at løse konflikten. Og det behøver jo ikke nødvendigvis at være arbejdsgiverne, der sidder med hænderne i lommerne.

Det er også det, der ligger til grund for spørgsmålet her: Skal man gribe ind efter 3 dage, skal man gribe ind efter 5 dage, eller skal man gribe ind efter 14 dage?

Vi så jo ved den sidste konflikt, hvor der blev grebet ind efter cirka en uge, at udsagnene efter indgrebet jo meget gik på: Jamen havde man dog bare ventet nogle dage mere.

Med hvilket formål?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det er meget interessante betragtninger, den socialdemokratiske ordfører kommer med, for det logiske spørgsmål som opfølgning på Socialdemokratiets svar, er vel: Hvorfor greb man så ikke ind dag ét? Hvorfor greb man ikke ind, før konflikten blev igangsat? For naturligvis vil patienterne komme i klemme under en konflikt i sundhedssektoren: Operationer vil blive aflyst, og ventelisterne vil blive forøget. Men det vidste man jo, så hvad er begrundelsen for, at man lader konflikten løbe i 3, 4, 5 dage og ikke greb ind forinden? Og anerkender Socialdemokratiet ikke, at der blev oprettet omfattende nødberejdsninger, så livstruende situationer blev undgået?

Så vil jeg godt spørge Socialdemokratiet, hvilke overvejelser Socialdemokratiet har gjort sig med hensyn til konsekvenserne for den fremtidige frie forhandlingsret.

Og det sidste, som jeg egentlig også synes er ret væsentligt, er: Er man sikker på, at indgrebet her er i overensstemmelse med de ILO-konventioner, som det danske Folketing har tiltrådt?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg fik ikke noget helt klart svar på mit spørgsmål om, hvem der havde bedt om indgrebet, men jeg tolker det, der blev sagt, på den måde, at vi er enige om, at Dansk Sygeplejeråd ikke har bedt om noget indgreb, og at der altså her ensidigt er tale om, at man tager arbejdsgivernes parti imod sygeplejerskerne. Det, Socialdemokratiet er i gang med i dag, er at tage arbejdsgivernes parti imod sygeplejerskerne i Danmark.

Og selvfølgelig kunne der findes en løsning, for det var jo kun 40 mio. kr., der skilte parterne – 40 mio. kr. – og selvfølgelig kunne amterne med deres milliardbudget da finde 40 mio. kr., hvis de ville, eller hvis de blev presset til det, men Socialdemokratiet og regeringen forhindrer, at arbejdsgiverne bliver presset til at finde de 40 mio. kr.

Så siger man, at det er af hensyn til de svage, dem, der har brug for sundhedssystemet. Javel, det er vi fuldstændig enige i, men vi har ikke hørt nogen beretninger om nogen situation, der var så farlig eller så belastende, at man kunne sige, at det var nødvendigt at gribe ind.

Og har Socialdemokratiet tænkt på de langsigtede konsekvenser for det danske sundhedsvæsens udvikling, når man på den her måde fratager en stor gruppe personale dens forhandlingsret? Hvad har det ikke af konsekvenser for den fremtidige udvikling af sundhedssystemet?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg kan lige så godt sige under de korte bemærkninger, at jeg selvfølgelig tilslutter mig det indgreb, som her er fremlagt fra regeringens side, for jeg har selv opfordret regeringen til at være aktiv på området, men det var hr. Poul Erik Dyrlunds sidste bemærkning her, som også gjorde mig interesseret, lige så vel som den gjorde hr. Ole Sohn interesseret, selv om vi jo nok er det fra hver sin side, men måske alligevel mest fra den menneskelige, når det skal være.

Med hensyn til, at vi både har grebet ind sidste år og i år, spørger hr. Poul Erik Dyrlund: